

ΕΚΤΙΜΗΣΕΙΣ ΠΑΝΩ ΣΤΗΝ ΟΡΓΑΝΙΚΗ ΔΡΑΣΗ ΤΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ

ΟΤΑΝ Η ΓΕΝΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΕΙΝΑΙ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΔΥΣΜΕΝΗΣ

(1965)

1. Το λεγόμενο ζήτημα της εσωτερικής οργάνωσης του κόμματος αποτέλεσε πάντοτε αντικείμενο των θέσεων των παραδοσιακών μαρξιστών και της σημερινής κομμουνιστικής Αριστεράς, που γεννήθηκε ως αντιπολίτευση απέναντι στα λάθη της Διεθνούς της Μόσχας. Φυσικά, ένα τέτοιο ζήτημα δεν είναι απομονωμένο σε ένα στεγανό, αλλά, απεναντίας, είναι αδιαχώριστο από το γενικό πλαίσιο των θέσεών μας.

2. Ότι αποτελεί μέρος της διδασκαλίας, της γενικής θεωρίας του κόμματος, βρίσκεται μέσα στα κλασικά κείμενα και συνοψίζεται βαθιά στις πιο πρόσφατες διακηρύξεις, στα ιταλικά κείμενα, όπως οι «Θέσεις της Ρώμης» και οι «Θέσεις της Λυών», και σε πολλά άλλα, με τα οποία η Αριστερά προέβλεψε την καταστροφή της Τρίτης Διεθνούς από φαινόμενα που δεν ήταν λιγότερο σοβαρά σε σχέση με εκείνα της Δεύτερης. Όλο αυτό το υλικό χρησιμοποιείται εν μέρει και σήμερα για τη μελέτη πάνω στην οργάνωση (νοούμενη με τη στενή της έννοια ως οργάνωση του κόμματος και όχι με την ευρεία έννοια της οργάνωσης του προλεταριάτου, στις ποικίλες ιστορικές και κοινωνικές της μορφές) και δεν θα προσπαθήσουμε εδώ να το συνοψίσουμε, αλλά θα παραπέμψουμε τον αναγνώστη στα κείμενα που αναφέρθηκαν παραπάνω και στο εκτεταμένο έργο που βρίσκεται σε εξέλιξη, με τη συγγραφή της «Ιστορία της Αριστεράς» (*Storia della Sinistra*) του οποίου ετοιμάζεται ο δεύτερος τόμος.

3. Αφήνουμε στην καθαρή θεωρία, που είναι κοινή για όλους μας και βρίσκεται πέρα από κάθε συζήτηση, ότι αφορά την ιδεολογία, τη φύση του κόμματος και τις σχέσεις ανάμεσα στο κόμμα και την προλεταριακή τάξη, η οποία συνοψίζεται στο προφανές συμπέρασμα ότι μονάχα με το κόμμα και τη δράση του το προλεταριάτο μετατρέπεται σε τάξη για τον εαυτό της και για την επανάσταση.

4. Αποκαλούμε συνήθως ζητήματα τακτικής -αν και επαναλαμβάνουμε ότι δεν υπάρχουν αυτόνομα κεφάλαια ή υποκεφάλαια- εκείνα που ιστορικά ανακύπτουν και αναπτύσσονται στις σχέσεις ανάμεσα στο προλεταριάτο και τις άλλες τάξεις, ανάμεσα στο προλεταριακό κόμμα και τις άλλες προλεταριακές οργανώσεις και ανάμεσα στο κόμμα, τα αστικά και τα μη-προλεταριακά κόμματα.

5. Η σχέση που ανακύπτει ανάμεσα στις τακτικές λύσεις, ούτως ώστε αυτές να μην καταδικάζονται από τις ιδεολογικές και θεωρητικές αρχές, και την πολύμορφη εξέλιξη των αντικειμενικών καταστάσεων, που, υπό μια έννοια, είναι εξωτερικές ως προς το κόμμα, είναι, πράγματι, αρκετά ευμετάβλητη. Όμως, η Αριστερά έχει υποστηρίξει ότι το κόμμα πρέπει προκαταβολικά να κυριαρχεί σε μια τέτοια σχέση και να την προβλέπει, όπως αναφέρεται στις «Θέσεις της Ρώμης» πάνω στην τακτική νοούμενες ως σχέδιο θέσεων για τη διεθνή τακτική.

Υπάρχουν, ως ακραία σύνθεση, περίοδοι με αντικειμενικά ευνοϊκές καταστάσεις μαζί με δυσμενείς συνθήκες για το κόμμα ως υποκείμενο. Μπορεί να συμβαίνει, επίσης, και η αντίθετη περίπτωση και υπάρχουν σπάνιες καταστάσεις που αποτελούν χαρακτηριστικά παραδείγματα ενός πολύ καλά προετοιμασμένου κόμματος και μιας κοινωνικής κατάστασης που βρίσκει τις μάζες να εφορμούν προς την επανάσταση και προς το κόμμα το οποίο τις έχει προβλέψει και να τις έχει εξ αρχής περιγράψει, όπως ο Λένιν δικαιώθηκε με τους μπολσεβίκους στη Ρωσία.

6. Αφήνοντας κατά μέρος τις σχολαστικές «διακρίσεις», μπορούμε να αναρωτηθούμε για το ποια είναι η αντικειμενική κατάσταση στην οποία βρίσκεται η σημερινή κοινωνία. Ασφαλώς, η απάντηση είναι ότι βρισκόμαστε στη χειρότερη δυνατή κατάσταση και ότι ένα μεγάλο μέρος του προλεταριάτου, που έχει χτυπηθεί από την αστική τάξη, ελέγχεται από κόμματα που βρίσκονται στην υπηρεσία της και που εμποδίζουν το προλεταριάτο από κάθε ταξικό επαναστατικό κίνημα, ούτως ώστε να μην μπορεί να

προβλεφθεί πόσος καιρός θα περάσει έως ότου από αυτή τη νεκρή και άμορφη κατάσταση φθάσει σε αυτό το οποίο άλλες φορές ονομάζουμε «πόλωση» ή «ιοντισμό» των κοινωνικών μορίων, που θα προηγηθεί της έκρηξης της μεγάλης ταξικής αναμέτρησης.

7. Ποιες είναι, μέσα σ' αυτή τη δυσμενή περίοδο, οι συνέπειες πάνω στην εσωτερική οργανική δυναμική του κόμματος; Πάντοτε λέγαμε, σε όλα τα κείμενα που αναφέρονται παραπάνω, ότι το κόμμα επηρεάζεται αναπόφευκτα από το χαρακτήρα της πραγματικής κατάστασης που το περιβάλλει. Έτσι, τα υφιστάμενα μεγάλα προλεταριακά κόμματα είναι κατ' ανάγκην και ομολογουμένως οπορτουνιστικά.

Αποτελεί βασική θέση της Αριστεράς ότι το κόμμα μας δεν πρέπει γι' αυτόν το λόγο να αποφύγει να αντισταθεί σε μια τέτοια κατάσταση, αλλά ότι οφείλει να επιβιώσει και να μεταφέρει τη φλόγα μέσα στο ιστορικό «νήμα του χρόνου». Είναι φανερό ότι θα είναι ένα μικρό κόμμα, όχι λόγω της επιθυμίας μας ή της επιλογής μας, αλλά εξαιτίας της αναπόδραστης ανάγκης.

Αναλογιζόμενοι τη δομή αυτού του κόμματος, ακόμη και στην εποχή της παρακμής της Τρίτης Διεθνούς και σε αναρίθμητες πολεμικές, απορρίψαμε, με επιχειρήματα που δεν είναι ανάγκη να επαναλάβουμε, πολλές κατηγορίες. Δεν επιθυμούμε μια μυστική σέκτα ή ένα ελιτίστικο κόμμα, που αρνείται κάθε επαφή με τον έξω κόσμο εξαιτίας της μανίας για καθαρότητα. Απορρίπτουμε κάθε τύπο εργατίστικου ή εργατικού κόμματος που θέλει να αποκλείσει όλους τους μη-προλετάριους ως πρότυπο που ανήκει σε όλους ιστορικά τους οπορτουνιστές. Δεν επιθυμούμε να υποβιβάσουμε το κόμμα σε μια οργάνωση μορφωτικού, διανοουμενίστικου και ακαδημαϊκού τύπου, όπως έχουμε κάνει με πολεμικές που αριθμούν πάνω από μισό αιώνα, ούτε πιστεύουμε, όπως ορισμένοι αναρχικοί και μπλανκιστές, και ότι είναι νοητό ένα κόμμα που ασχολείται με συνωμοτική ένοπλη δράση και με την εξύφανση συνωμοσιών.

8. Με δεδομένο ότι ο χαρακτήρας του διάλυση του κοινωνικού πλέγματος επικεντρώνεται στη διαστρέβλωση και την καταστροφή της θεωρίας και της υγιούς διδασκαλίας, είναι φανερό ότι το μικρό κόμμα του σήμερα έχει ως προεξάρχον χαρακτηριστικό την αποκατάσταση των αρχών της διδασκαλίας, αλλά δυστυχώς, στερείται του ευνοϊκού περιβάλλοντος μέσα στο οποίο ο Λένιν πραγματοποίησε αυτό το έργο μετά την καταστροφή του Πρώτου Παγκοσμίου Πολέμου. Ωστόσο, αυτό δεν σημαίνει ότι πρέπει να υψώσουμε ένα τείχος μεταξύ θεωρίας και πρακτικής δράσης, επειδή πέρα από ένα ορισμένο όριο θα καταστρεφόμασταν εμείς οι ίδιοι και όλες οι βασικές μας αρχές. Διεκδικούμε, έτσι, όλες τις μορφές δράσης που είναι κατάλληλες στις ευνοϊκές στιγμές στο μέτρο που ο πραγματικός συσχετισμός δυνάμεων το επιτρέπει.

9. Όλα αυτά πρέπει να αναπτυχθούν εκτενέστερα, αλλά είναι δυνατό να καταλήξουμε σε ένα συμπέρασμα σχετικά με τη δομή της οργάνωσης του κόμματος σε μια τόσο δύσκολη περίοδο. Θα ήταν μοιραίο λάθος να θεωρήσουμε ότι το κόμμα διαιρείται σε δύο ομάδες, από τις οποίες η μια είναι αφιερωμένη στη μελέτη και η άλλη στη δράση, επειδή μια τέτοια διαίρεση είναι θανάσιμη όχι μόνο για το κόμμα συνολικά αλλά επίσης και για κάθε αγωνιστή ατομικά. Η έννοια του ενιαίου χαρακτήρα του κόμματος και του οργανικού συγκεντρωτισμού σημαίνει ότι το κόμμα διαμορφώνει στο εσωτερικό του τα όργανα που είναι κατάλληλα για διάφορα καθήκοντα, τα οποία ονομάζουμε προπαγάνδα, στρατολογία, οργάνωση του προλεταριάτου, συνδικαλιστική δουλειά κτλ. και άυριο ένοπλη οργάνωση, αλλά τίποτα δεν πρέπει να συναχθεί από τον αριθμό των συντρόφων που θεωρείται ότι ασχολούνται με τέτοια καθήκοντα, καθώς, από θέση αρχής, κανένας σύντροφος δεν πρέπει να εξαιρείται από κανένα από αυτά.

Αποτελεί ιστορική κακοτυχία ότι, σ' αυτή τη φάση, μπορεί να φαίνονται τόσο πολλοί οι σύντροφοι που ασχολούνται με τη θεωρία και με την ιστορία του κινήματος και τόσο λίγοι αυτοί που είναι έτοιμοι για δράση. Θα ήταν τελείως ανόητη η αναζήτηση του αριθμού αυτών που ασχολούνται με την μία ή την άλλη επίδειξη ενέργειας. Όλοι γνωρίζουμε ότι, όταν η κατάσταση θα ριζοσπαστικοποιηθεί, θα είναι αναρίθμητα τα στοιχεία που θα συνταχθούν μαζί μας, μ' έναν άμεσο και ενστικτώδη τρόπο, χωρίς να έχουν παρακολουθήσει τον παραμικρό κύκλο μαθημάτων κατά απομίμηση των ακαδημαϊκών προσόντων.

10. Γνωρίζουμε πολύ καλά ότι ο οπορτουνιστικός κίνδυνος, από τότε που ο Μαρξ πάλεψε κατά του Μπακούνιν, του Προυντόν και του Λασσάλ, και σε όλες τις κατοπινές φάσεις της οπορτουνιστικής

ασθένειας, συνδέεται πλήρως με την επίδραση των μικροαστών ψευδοσυμμάχων πάνω στο προλεταριάτο.

Ολόκληρη η απέραντη δυσπιστία μας απέναντι στη συμβολή αυτών των κοινωνικών στρωμάτων δεν μπορεί και δεν πρέπει να μας εμποδίζει από το να αξιοποιούμε, με βάση τα μεγάλα διδάγματα της ιστορίας, στοιχεία που αποτελούν εξαιρέσεις τα οποία το κόμμα θα τα κατευθύνει στο έργο της ανασύνταξης της θεωρίας, χωρίς την οποία είναι νεκρό και που στο μέλλον με το σχέδιο διάδοσης θα οφείλει να ταυτίσει με την τεράστια αύξηση των επαναστατικών μαζών.

11. Οι σπίθες που ξεπηδούν βίαια μέσα από τους αγωγούς της διαλεκτικής μας μάς έχουν διδάξει ότι ένας σύντροφος, ένας στρατευμένος κομμουνιστής, ένας επαναστάτης είναι αυτός που έχει μάθει να μην λησμονεί, να μην απαρνιέται και να μην βγάζει από το νου και την καρδιά του την καταχώρηση που είναι εγγεγραμμένη στο μητρώο αυτής της κοινωνίας που βρίσκεται σε αποσύνθεση, αλλά και αυτός που βλέπει τον εαυτό του ενταγμένο μέσα σε μια ολόκληρη πορεία χιλιετιών που συνδέει τον αρχαίο φυλετικό άνθρωπο που πάλευε με τα άγρια θηρία με το μέλος της μελλοντικής κοινότητας, που θα ζει αδελφωμένη μέσα στη χαρούμενη αρμονία του κοινωνικού ανθρώπου.

12. *Ιστορικό κόμμα και καθιερωμένο κόμμα.* Αυτή η διάκριση είναι του Μαρξ και του Ένγκελς και εκείνοι είχαν το δικαίωμα να συμπεράνουν από αυτήν ότι, καθώς πραγματοποιούσαν το έργο τους σύμφωνα με το ιστορικό κόμμα, δεν καταδέχονταν να ανήκουν σε κανένα από τα καθιερωμένα κόμματα. Όμως, κανένας σημερινός αγωνιστής δεν μπορεί να συμπεράνει απ' αυτό ότι έχει το δικαίωμα της επιλογής, δηλαδή ότι εφόσον οι απόψεις του βρίσκονται σε συμφωνία με το «ιστορικό κόμμα» μπορεί να χλευάζει το καθιερωμένο κόμμα. Έτσι, αυτό δεν οφείλεται στο ότι ο Μαρξ και ο Ένγκελς ήταν υπεράνθρωποι ειδικού τύπου ή ράτσας σε σχέση με όλους τους υπόλοιπους, αλλά ακριβώς λόγω της βαθυστόχαστης πρόταξής τους που είχε μια έννοια διαλεκτική και ιστορική.

Ο Μαρξ μίλησε για κόμμα με την ιστορική του σημασία, με ιστορική έννοια, και για καθιερωμένο ή εφήμερο κόμμα. Στην πρώτη έννοια βρίσκεται η συνέχεια, και απ' αυτήν αντλούμε τη χαρακτηριστική μας θέση για το αμετάβλητο της διδασκαλίας από τότε που αυτή διατυπώθηκε από τον Μαρξ, όχι ως επινόηση μιας μεγαλοφυΐας, αλλά ως ανακάλυψη ενός αποτελέσματος της ανθρώπινης εξέλιξης. Αλλά οι δύο έννοιες δεν είναι μεταφυσικά αντίθετες και θα ήταν ανόητο να τις εκφράσει κανείς με τη χυδαία άποψη: γυρίζω την πλάτη στο καθιερωμένο κόμμα και πηγαίνω με το ιστορικό κόμμα.

Όταν από την αμετάβλητη διδασκαλία βγάζουμε το συμπέρασμα ότι η επαναστατική νίκη της εργατικής τάξης δεν μπορεί να επιτευχθεί παρά μονάχα με το ταξικό κόμμα και τη δικτατορία του· όταν, με οδηγό τα λόγια του Μαρξ, διαβεβαιώνουμε ότι χωρίς ένα επαναστατικό και κομμουνιστικό κόμμα το προλεταριάτο μπορεί να είναι μια τάξη ίσως για την αστική επιστήμη, αλλά δεν είναι ούτε για 'μάς ούτε για τον ίδιο Μαρξ, τότε το συμπέρασμα που πρέπει να βγάλουμε είναι ότι για να νικήσει χρειάζεται να έχει ένα κόμμα που να είναι, ταυτόχρονα, αντάξιο του χαρακτηρισμού του ιστορικού και του καθιερωμένου κόμματος, δηλ. να έχει επιλύσει μέσα στην πραγματικότητα της δράσης και της ιστορίας τη φανερή αντίφαση -που επικρατούσε σ' ένα μακρό και δύσκολο παρελθόν- ανάμεσα στο ιστορικό κόμμα, όσον αφορά το περιεχόμενο (το ιστορικό και αμετάβλητο πρόγραμμα), και το περιστασιακό κόμμα, δηλ. ως προς τη μορφή, που δρα ως δύναμη και ως φυσική πράξη μιας αποφασιστικής μερίδας του αγωνιζόμενου προλεταριάτου.

Αυτή η σύνθεση που τίθεται αναφορικά με το ζήτημα της διδασκαλίας αναφέρεται και στα ιστορικά προτσές που προηγήθηκαν από εμάς.

13. Το πρώτο βήμα, από ένα σύνολο μικρών ομάδων και συνδέσμων μέσω των οποίων εκδηλώνεται η εργατική πάλη, στο διεθνές κόμμα, όπως προβλέπει η διδασκαλία, πραγματοποιείται με την ίδρυση, το 1864, της Πρώτης Διεθνούς. Δεν είναι η στιγμή για να περιγράψουμε τη διαδικασία της κρίσης της, η οποία, κάτω από την καθοδήγηση του Μαρξ, υποστήριξε πέρα για πέρα τη διείσδυση μικροαστικών προγραμμάτων, όπως εκείνο των ελευθεριακών.

Το 1889 συγκροτήθηκε η Δεύτερη Διεθνής, ύστερα από το θάνατο του Μαρξ, αλλά κάτω από τον έλεγχο του Ένγκελς, οι υποδείξεις του οποίου δεν εφαρμόστηκαν. Προς στιγμήν έτεινε να αποτελέσει ξανά το καθιερωμένο κόμμα τη συνέχεια του ιστορικού κόμματος, αλλά αυτή έγινε κομμάτια τα επόμενα χρόνια λόγω του ομοσπονδιακού και μη-συγκεντρωτικού χαρακτήρα της, της επίδραση της κοινοβου-

λευτικής πρακτικής, της λατρείας της δημοκρατίας και της εθνικιστικής οπτικής των διαφόρων τμημάτων της, που δεν νοούνταν ως στρατοί που βρίσκονται σε πόλεμο με το ίδιο το κράτος, όπως ήθελε το «Μανιφέστο» του 1848. Εμφανίστηκε ο ανοιχτός αναθεωρητισμός, που υποτίμησε τον ιστορικό στόχο και εξύψωσε το άμεσο, περιστασιακό και καθιερωμένο κίνημα.

Η εμφάνιση της Τρίτης Διεθνούς, ύστερα από την καταστροφική πτώση του 1914 σχεδόν όλων των τμημάτων της Δεύτερης Διεθνούς στον πούρο δημοκρατισμό και τον εθνικισμό, αποτέλεσε για μας, τα χρόνια που ακολούθησαν μετά το 1919 την πλήρη επανασύνδεση του ιστορικού κόμματος με το καθιερωμένο κόμμα. Η νέα Διεθνής εμφανίστηκε ως δεδηλωμένα συγκεντρωτική και αντιδημοκρατική, αλλά η ιστορική πράξη της ενσωμάτωσης των τμημάτων που ήταν ομόσπονδα μέσα στην αποτυχημένη Δεύτερη Διεθνή ήταν ιδιαίτερα δύσκολη και βιαστική μπροστά στην ανησυχία ότι θα ήταν άμεσο το βήμα από την κατάληψη της εξουσίας στη Ρωσία στην κατάληψη της εξουσίας στις ευρωπαϊκές χώρες.

Αν το τμήμα που στην Ιταλία αναδύθηκε μέσα από τα ερείπια του παλιού κόμματος της Δεύτερης Διεθνούς είχε μια ιδιαίτερη τάση –όχι χάρη στα άτομα, αλλά λόγω ιστορικών καταβολών- να επισημάνει την ανάγκη να συνενώσει το ιστορικό κίνημα με την τρέχουσα μορφή του, αυτό οφειλόταν σε ιδιαίτερους αγώνες που διεξήγαγε ενάντια στις εκφυλισμένες μορφές και, έτσι, επειδή είχε απορρίψει τη διείσδυση όχι μόνο δυνάμεων που χαρακτηρίζονταν από θέσεις πατριωτικού, κοινοβουλευτικού και δημοκρατικού τύπου, αλλά επίσης εκείνους (τους μαξιμαλιστές, στην Ιταλία) που επηρεάζονταν από τον αναρχοσυνδικαλιστικό και το μικροαστικό επαναστατισμό. Αυτό το ρεύμα της Αριστεράς αγωνίστηκε ιδιαίτερα για να είναι αυστηροί οι όροι προσχώρησης (δημιουργία μιας νέας επίσημης δομής), τους εφάρμοσε πλήρως στην Ιταλία και ήταν το πρώτο που προειδοποίησε για τον κίνδυνο που απειλούσε όλη τη Διεθνή, όταν τα αποτελέσματα στη Γαλλία, τη Γερμανία κ.ά. δεν ήταν καλά.

Η ιστορική κατάσταση στην οποία το προλεταριακό κράτος συγκροτήθηκε μονάχα σε μία χώρα, ενώ στις άλλες η κατάληψη της εξουσίας δεν είχε επιτευχθεί, έκανε δύσκολη για το ρωσικό τμήμα την καθαρή οργανική λύση να κρατήσει το τιμόνι της διεθνούς οργάνωσης.

Η Αριστερά ήταν η πρώτη που προειδοποίησε ότι η συμπεριφορά του ρωσικού κράτους άρχισε να προδίδει παρεκκλίσεις –τόσο στην εγχώρια οικονομία του όσο και στις διεθνείς του σχέσεις- και, επίσης, ότι μια ασυμφωνία λάμβανε χώρα ανάμεσα στην πολιτική του ιστορικού κόμματος, δηλ. όλων των επαναστατών κομμουνιστών του κόσμου, και σε αυτή του καθιερωμένου κόμματος, που υπερασπιζόταν τα συμφέροντα του ρωσικού κράτους.

14. Αυτή η άβυσσος είναι έκτοτε τόσο βαθιά ώστε τα «φαινομενικά» τμήματα, που ήταν εξαρτημένα από το ρωσικό κόμμα-ηγέτης, πραγματοποιούν, με την εφήμερη έννοια, μια πρόστυχη πολιτική συνεργασία με την αστική τάξη, που δεν ήταν καλύτερη από εκείνη την παραδοσιακή των διεφθαρμένων κομμάτων της Δεύτερης Διεθνούς.

Αυτό έδωσε τη δυνατότητα, για να μην πούμε το δικαίωμα, σε ομάδες που προέρχονταν από την πάλι της ιταλικής Αριστεράς κατά του εκφυλισμού της Μόσχας να καταλάβουν καλύτερα από οποιονδήποτε άλλον σε ποιο δρόμο το αληθινό, ενεργό και, καθιερωμένο κόμμα μπορεί να παραμείνει πιστό στα χαρακτηριστικά του επαναστατικού ιστορικού κόμματος, το οποίο δυνητικά υπάρχει από το 1847, ενώ, από πρακτική άποψη, αποδείχθηκε σε μεγάλα ιστορικά γεγονότα μέσα από την τραγική σειρά ηττών της επανάστασης.

Η μεταβίβαση αυτής της μη παραμορφωμένης παράδοσης στις προσπάθειες για την πραγματοποίηση μιας νέας παγκόσμιας κομματικής οργάνωσης χωρίς ιστορικές παύσεις, δεν μπορεί οργανωτικά να στηριχθεί στην εκλογή ανθρώπων που διαθέτουν πολλά προσόντα και είναι γνώστες της ιστορικής διδασκαλίας, αλλά σε ανθρώπους που οργανωτικά πρέπει να αξιοποιήσουν με τον πιο συνεπή τρόπο τη γραμμή που συνδέει τη δράση της ομάδας με αυτή που έχει διακηρυχθεί εδώ και 40 χρόνια και τη σημερινή γραμμή. Το νέο κίνημα δεν μπορεί να αναμένει ούτε υπερανθρώπους ούτε μεσσίες, αλλά πρέπει να στηριχθεί πάνω στην αναβίωση αυτού που μπόρεσε να διατηρηθεί για πολύ καιρό. Όμως, η διατήρηση δεν μπορεί να περιοριστεί στη διδασκαλία θέσεων και στην αναζήτηση ντοκουμέντων. Χρησιμοποιεί ζωντανά εργαλεία προκειμένου να δημιουργήσει μια παλιά φρουρά που θα τα εμπιστευτεί ακέραια και ισχυρά σε μια νέα φρουρά. Η τελευταία εφορμά προς νέες επαναστάσεις που ίσως δεν χρειάζεται να

αναμένει περισσότερο από μια δεκαετία από σήμερα τη δράση σε ένα πρώτο πλάνο στο προσκήνιο της ιστορίας. Το κόμμα και η επανάσταση δεν ενδιαφέρονται διόλου για τα ονόματα του ενός ή του άλλου ανθρώπου.

Η ορθή μετάδοση αυτής της παράδοσης πέρα από γενιές και γι' αυτό επίσης πέρα από ονόματα νεκρών ή ζώντων δεν μπορεί να περιοριστεί στο ένα ή το άλλο σημαντικό κείμενο, ούτε μονάχα στη μοναδική μέθοδο χρήσης της διδασκαλίας του κομμουνιστικού κόμματος για να παραμένει κοντά και πιστό στα κλασσικά κείμενα. Πρέπει να συνδέεται με την ταξική μάχη που η μαρξιστική Αριστερά –δεν θέλουμε να περιορίσουμε το κάλεσμα μόνο στην περιοχή της Ιταλίας- εφαρμόζει και πραγματοποιεί με τον πιο φλογερό τρόπο στη διάρκεια των χρόνων ύστερα από το 1919, που κατακερματίστηκε περισσότερο από το συσχετισμό δυνάμεων με την αντίπαλη τάξη, από το δεσμό εξάρτησης από το ένα κέντρο ενός κόμματος που εκφυλίστηκε ως παγκόσμιο ιστορικό κόμμα για να μετατραπεί σε ένα εφήμερο κόμμα κατεστραμμένο από την οπορτουνιστική παθολογία, έως ότου ιστορικά διαλύθηκε εκ των πραγμάτων

Η Αριστερά προσπάθησε ιστορικά, χωρίς να παραβιάσει την αρχή της παγκόσμιας συγκεντρωτικής πειθαρχίας, να δώσει μια μάχη επαναστατική και αμυντική διατηρώντας την προλεταριακή πρωτοπορία αλώβητη από κάθε συνέργια με τις μεσαίες τάξεις, τα κόμματά της και τις καταδικασμένες στην ήττα ιδεολογίες της. Έχοντας ακόμη και την ιστορική ευκαιρία να διασώσει, αν όχι την επανάσταση, τουλάχιστον τον πυρήνα του ιστορικού της κόμματος, έχει σήμερα ξεκινήσει παντού από την αρχή, σε μια αντικειμενική κατάσταση απάθειας και αδιαφορίας, μέσα σ' ένα προλεταριάτο μολυσμένο μέχρι το κόκαλο από το μικροαστικό δημοκρατισμό. Αλλά ο οργανισμός που γεννιέται από την αξιοποίηση ολόκληρης της θεωρητικής και πρακτικής παράδοσης, όπως αυτή επιβεβαιώθηκε από την ιστορική επαλήθευση έγκαιρων προβλέψεων, τη θέτει επίσης σε εφαρμογή στην καθημερινή του δράση, επιδιώκει πάντοτε να επανεγκαθιδρύσει μια ευρύτερη επαφή με τις εκμεταλλεζόμενες μάζες και αφαιρεί από τη δομή της ένα από τα αρχικά λάθη της Διεθνούς της Μόσχας, καθώς απαλλάσσεται από το δημοκρατικό συγκεντρωτισμό και κάθε εκλογικό μηχανισμό όπως επίσης ακόμη και το πιο πρόσφατο μέλος αφαιρεί από την ιδεολογία του κάθε παραχώρηση σε δημοκρατικές, πασιφιστικές, αυτονομιστικές ή ελευθεριακές τάσεις.

Με αυτήν ακριβώς την έννοια επιχειρούμε να κάνουμε βήματα προς τα εμπρός, χρησιμοποιώντας τα πάρα πολλά χρόνια πικρής εμπειρίας για να αποκρούσουμε νέες επιθέσεις στην πολιτική γραμμή του ιστορικού κόμματος, εξαλείφοντας όλη τη μιζέρια και τη μικρότητα που έχουμε δει με την παρέλευση τόσων άτυχων καθιερωμένων κομμάτων. Κάνοντάς το αυτό, λαμβάνουμε επίσης υπόψη μας τις προειδοποιήσεις των πρώτων, μεγάλων δασκάλων σχετικά με τις δυσκολίες καταπολέμησης των επιδράσεων αυτών που προέρχονται από το αστικό εμπορευματικό περιβάλλον, όπως η προσωπική κολακεία και το πρόστυχο κυνήγι της υπεροχής και η βλακώδης αναζήτηση της δημοσιότητας, η οποία τόσο συχνά φέρνει στο νου αυτούς που ο Μαρξ και ο Ένγκελς με γαλήνια αγανάκτηση έκαναν πέρα για να σταματήσουν να τους βρωμίζουν το δρόμο.